

står, og jeg er nødt til at citere, hvad der står i ministerens skriftlige fremsættelse:

»Foranlediget af Højesterets dom har regeringen vurderet, at der er behov for at begrænse kreditrisikoen i forhold til skatter og afgifter ikke alene i forhold til udenlandske virksomheder, men også i forhold til danske.«

Det er vi enige om.

»Regeringen foreslår derfor, at andre virksomheder end personligt ejede, der skal registreres for A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, lønsumsafgift eller moms, skal stille en vis sikkerhed for told- og skattemyndighedernes tilgodehavender, medmindre virksomhederne på registreringsstidspunktet har en formue på 125.000 kr.«

Her er det altså, at jeg ikke forstår det, for man skal da have 125.000 kr. i indskud i sit anpartsselskab for at blive registreret, ellers kan man jo ikke blive registreret. Og det er derfor, jeg tror, at der i hvert fald hos mig og åbenbart også hos fru Fischer Boel er opstået nogle misforståelser. Det er så dårligt formuleret eller forkert formuleret, eller også må ministeren belære os om, at vi ikke har forstået det.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jamen jeg var glad for præciseringen af spørgsmålet fra hr. Flemming Hansen. Det tidspunkt, hvor det måles, om man har egenkapitalen på de 125.000 kr., er ikke, når man bliver registreret hos Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; det er, når man bliver registreret hos Told og Skat.

Hvis jeg må tage et odiøst tilfælde, som vi har oplevet, og som jeg tror vi kan være enige om er fuldstændig uden for noget, nogen af os vil acceptere: Vi havde eksemplet med de der karruselselskaber, hvor en person havde oprettet 30 selskaber med den samme indskudskapital. Altså man har de 125.000 kr., man går hen og lader sig registrere hos Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, og så snart det er sket, tager man pengene ud af dét selskab og bruger dem til et nyt. Det vil sige, at man havde 29 selskaber med nul kroner i, og kun i det sidste var der 125.000 kr.

Her ville man med den måde, vi arbejder på i dag, jo ikke begynde hos Told og Skat, hvis man ikke opdager sådan en omgang fusk, at stille krav om at se, om der nu også er en egenkapital. Dét forudsætter man, når selskabet er lovligt registreret hos Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at det er i orden.

Det, der sker nu, er, at i et eksempel som det her vil man, når nogen kommer med et af de selskaber, som der er nul kroner i, og når det viser sig, at pengene er forsvundet fra registreringen hos Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og til registreringen hos Told- og Skat, stille kravet, og det synes jeg ikke nødvendigvis er en ulempe ved det her forslag. Det er den sammenhæng.

Så til hr. Frank Aaen: Jamen jeg er da enig i, at vi altid bør vurdere, om vi synes, at reglerne i praksis virker, som vi har ønsket os. Hvis vi ser virkningerne af regler, vi har vedtaget i fællesskab i EU-sammenhæng – på lige fod med, når vi har vedtaget regler her i Folketinget, uden at EU er indblandet i det – og hvis det er sådan, at vi når frem til, at reglerne i deres praktiske virkning ikke er, som vi har ønsket os, og ikke er det, vi troede eller sigtede på, så bør vi selvfølgelig tilstræbe at lave dem om.

Derfor vil vi da også i EU-sammenhæng, når vi har regler oppe til vurdering, på baggrund af de erfaringer, der er, sige: Er der ting, vi bør justere? Er der synspunkter, vi skal føre frem i debatten om ændring af et direktiv osv.? Det vil også være tilfældet, når vi ser på områder som det her.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 97:

Forslag til folketingsbeslutning om forhøjelse af det skattefri bundfradrag for ydelser fra godkendte fonde m.v., hvis formål det er at støtte socialt eller sygdomsbekæmpende arbejde.

Af Flemming Hansen (KF) og Mariann Fischer Boel (V) m.fl.

(Fremsat 11/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det her er et forslag, som jeg egentlig undrer mig over. Jeg anerkender fuldt ud partiernes fulde og frie og ubegrænsede ret til at fremsætte forslag i Folketinget, men det er altså et forslag, som vi vedtog en ny lov om i december måned, hvor vi i Folketinget besluttede at forhøje de 5.000 kr. til 10.000 kr. på baggrund af et forslag, som jeg havde fremsat.

Forhøjelsen af de 5.000 kr. til 10.000 kr. var langt ud over en almindelig indeksregulering af beløbet, og jeg konstaterede, at der ikke blev stillet ændringsforslag til beløbsgrænsen på de 10.000 kr. Derfor er jeg yderst forbavset over, at man i løbet af 1½ måneds tid kommer med et forslag af den karakter her. Jeg mener, at det problem, som man har kunnet påpege, nemlig at der ikke havde været en regulering, løste vi med forslaget, der blev vedtaget på regeringens foranledning i december måned.

Jeg har svært ved at se, at der er sket en ny udvikling, eller at der er kommet nye oplysninger frem i det par måneder, der er gået siden, og på den baggrund skal jeg på regeringens vegne sige, at vi ikke støtter forslaget.

Anna-Marie Hansen (S):

Endnu en gang står vi her med et beslutningsforslag fra oppositionen, der foreslår en ufinansieret lempelse af skattevilkårene. Denne gang drejer det sig om, at V og K vil pålægge regeringen at forhøje den skattefri bundgrænse for ydelser fra godkendte sociale fonde.

Den nuværende skattefri bundgrænse er som allerede nævnt på 10.000 kr. I B 97 foreslås den hævet til 25.000 kr. Det er altså et forslag, der er fremsat af V og K mindre end 2 måneder efter, at et bredt flertal i Folketinget vedtog at fordoble den oprindelige bundgrænse fra 5.000 kr. til 10.000 kr. Det skete i forbindelse med L 44, hvor beløbet blev reguleret for første gang, siden ordningen blev indført i 1987.

Det forekommer mig noget besynderligt, at V og K ikke ved den lejlighed stillede noget ændringsforslag om en yderligere forhøjelse, når de allerede nu midt i februar havde det beslutningsforslag, vi diskuterer i dag, klar til fremsættelse. Det virker som sagt besynderligt.

Som allerede nævnt af skatteministeren er forhøjelsen af den skattefri bundgrænse fra 5.000 kr. til 10.000 kr. mere end en opvejning af den almindelige inflationsrate. En ren pristalsregulering ville jo kun berettige til at hæve beløbet til godt 7.000 kr., og når regeringen valgte alligevel at hæve bundgrænsen – dengang med V's og K's fulde opbakning – så var det jo for at sikre et rimeligt, fast bundfradrag for denne skattefritagelse af mindre ydelser udbetalt af fonde m.v. til sociale formål eller sygdomsbekæmpelse, og det er nogle gode formål, som vi i Socialdemokratiet gerne støtter.

Når jeg læser bemærkningerne til B 97, finder jeg det altså hensigtsmæssigt, at vi minder hinden om formålet med, at de ydelser, der udbetales fra godkendte fonde m.v., fritages for beskatning. Det er et formål, som vi i Socialdemokratiet bakker fuldt op om.

Med disse ord vil jeg afvise B 97.

Mariann Fischer Boel (V):

Det er jo ikke nogen overraskelse, at Venstre støtter forslaget om at justere den skattefri bundgrænse fra 10.000 kr. til 25.000 kr. for de ydelser, som fonde kan udbetale til privatpersoner.

Det er fuldstændig rigtigt, som skatteministeren siger, at vi havde den her diskussion i november og december måned sidste år, hvor man ikke justerede, men kørte beløbet op, fordi der ikke var foretaget nogen pristalsregulering af beløbet. Det kan godt være, at man fandt det nærmeste runde tal, som man så rundede op til, men det er jo rent faktisk sådan, at den bundgrænse på de 10.000 kr. ikke i alle tilfælde viser sig at være tilstrækkelig til at kunne give støtte til en hel del af de længerevarende behandlinger, f.eks. psykologbehandlinger.

Hvis vi kigger på den gamle lov – altså L 15, som er helt tilbage fra 1987 – så sammenlægges de ydelser, en person modtager fra en organisation i løbet af året. Hvis det altså er den samme organisation, der yder bidragene, så bliver de lagt sammen, og hvis beløbet så overstiger de nu 10.000 kr., så bliver man beskattet af det overskydende beløb som almindelig indkomst.

Men der sker jo ikke nogen sammenlægning af årets ydelser, hvis de kommer fra flere forskellige organisationer, og derfor kan man altså i dag godt komme op på et beløb på f.eks. 25.000 kr. uden beskatning, hvis de bare kommer fra f.eks. tre forskellige organisationer, og derfor synes jeg, at argumentationen om at fast-

holde de 10.000 kr. i virkeligheden godt kan virke en lille smule tynd.

Som sagt er vi i Venstre positive, og vi støtter forslaget.

Flemming Hansen (KF):

Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvad baggrunden for forslaget er. Umiddelbart kunne man nemt have den opfattelse, at der måske ikke engang skulle være loft over det, man kan modtage, men vi har alligevel syntes, at der skal være et loft, for at man kan have et vist styr på tingene.

Så taler både skatteministeren og fru Anna-Marie Hansen om, at det lige er sat op fra 5.000 kr. til 10.000 kr. Ja, men når man fra 1987 til 1999 – på 12 år – fordobler, så er det i hvert fald indekseringsmæssigt højst således, at det er på det samme niveau, som det var. Der er formentlig sket en prisudvikling fra 1987 til 1999 på noget nær 100 pct., altså fra 5.000 kr. til 10.000 kr. Det vil sige, at der reelt ikke er sket nogen forhøjelse. Det er det, vi synes skulle ske, og derfor har vi foreslået dette.

Vi kan godt se, at det ikke skal være ubegrænset, for så kan det blive svært at styre, men 25.000 kr. må være et rimeligt loft, og jeg er mest talt forundret over, at Socialdemokratiet af alle kan finde på at sige nej til dette yderst fornuftige og rimelige beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Alle – og selvfølgelig også Socialdemokratiet – kunne have lyst til at sige: Lad os hæve det til 25.000 kr. Men min argumentation gik på, at vi behandlede sagen her i Folketinget for mindre end to måneder siden, og da blev vi enige om at hæve det til 10.000 kr., selv om pristalsreguleringen sagde 7.000 kr. Og det er så et svar til hr. Flemming Hansen også.

Når det så er sagt, så er det også, fordi vi i Socialdemokratiet ikke ønsker nogen særregler, og jeg må spørge Venstre og De Konservative: Hvorfor stillede man ikke et ændringsforslag, dengang vi havde loven til behandling for mindre end 2 måneder siden? Det synes jeg ville have været forklarligt, og vi kunne have fået diskussionen på et andet grundlag end nu, så kort tid efter, at vi har vedtaget en lov.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal kort spørge den socialdemokratiske ordfører: Er det ikke rigtigt, at hvis vi ser på indekseringen, så er 5.000 kr. og 10.000 kr. – når vi siger 1987 og 1999 – ikke så forfærdelig langt fra hinanden? Jeg har ikke regnet det ud i detaljer.

Når vi ikke foreslog det for 2 måneder siden, så var det, fordi vi var midt i finanslovforhandlingerne, hvor vi indgik nogle aftaler, og dem løber man selvfølgelig ikke fra. Vi er fuldt ud klar over, at det her ikke kan få virkning i det finansår, som vi er i nu – det siger sig selv, for vi har en aftale om finansloven – men det kan få virkning for finansloven for næste år.

Derfor stillede vi ikke yderligere ændringsforslag sidste gang, for dér var vi midt i forhandlingerne. nu er disse forhandlinger afsluttet, nu er vi i en ny fase, der hedder år 2001-finansloven. det er den, vi lægger op til med denne meget beskedne ændring, som jeg stadig væk undrer mig over at Socialdemokratiet kan sige nej til.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Jeg vil gerne præcisere, at den regulering, der er foretaget med de 5.000 kr., jo svarer til en pristalsregulering på 7.000 kr.

Jørn Jespersen (SF):

SF's ordfører, hr. Aage Frandsen, kan ikke være til stede, derfor skal jeg på hans vegne sige følgende:

Venstre og De Konservative foreslår, at det skattefrie bundfradrag for sociale ydelser fra sociale fonde, stiftelser, foreninger m.v., hvis formål det er at støtte socialt eller sygdomsbe-kæmpende arbejde, opjusteres fra 10.000 kr. til 25.000 kr. Som det også er fremgået af debatten, var beløbet indtil december 1999 5.000 kr.

Hvilken bundgrænse der er den rette, synes vi i SF det er svært at sige; det beror på et skøn. Derfor er det heller ikke sikkert, at det nuværende beløb på 10.000 kr. er det rigtige. Der er givetvis også eksempler på, at der er personer, der har haft behov for og fået støtte fra en fond, hvor de 10.000 kr. må forekomme for lavt. Og uanset at bundgrænsen sidste år blev hævet, kan det godt være, at den skal hæves yderligere.

Derfor vil vi i SF godt være med til fordomsfrit – fordomsfrit, det synes jeg er værd at be-

mærke – at se på bundgrænsen på de 10.000 kr., men vi vil godt have nogle flere spørgsmål be-lyst. For eksempel: Hvor stort er behovet for at øge bundgrænsen, og hvor ofte er der behov for støtte på mere end 10.000 kr.? For det andet: Hvilke sociale og sygdomsbekæmpende opgaver er det, som bliver løst ad denne her vej? Og for det tredje: I hvilket omfang går disse fonde ind og løser opgaver, som i virkeligheden burde løses af det offentlige, men som nu aflaster det offentlige?

Derfor vil vores stillingtagen til beslutningsforslaget afhænge af de svar, vi får på de her spørgsmål, og de overvejelser, som vi vil gøre os på baggrund af svarene.

Og så skulle jeg i øvrigt hilse fra Enhedslistens ordfører og sige, at Enhedslisten er imod forslaget.

Svend Aage Fauerholdt (DF):

Ja, også i denne sag er vores skatteordfører fraværende, og derfor skal jeg fremføre følgende:

Forslaget vedrører den situation, hvor en person fra en fond, stiftelse eller forening, som er godkendt af socialministeren, og hvis formål det er at støtte socialt eller sygdomsbekæmpende arbejde, modtager et beløb til disse formål.

Reglen er i dag den, at de første 10.000 kr., som personen modtager, er skattefrie, men for ydelser herudover skal modtageren betale fuld skat, selv om vedkommende aldrig ser en krone af beløbet, idet dette overgår direkte fra institutionen til behandlerne.

Der kan være situationer, hvor de 10.000 kr. måske er et fuldt dækkende beløb. Men efter Dansk Folkepartis opfattelse burde der slet ikke være nogen beløbsgrænse for, hvor meget der skattefrit kan modtages, når ydelsen kan dokumenteres at gå til disse anerkendelsesværdige formål. Der er jo på ingen måde mulighed for at fuske, da ydelsen som nævnt direkte tilgår behandleren, og ingen modtager vel behandling for sjovs skyld.

Beslutningsforslaget er imidlertid et skridt i den rigtige retning, og det er ikke andet end ret og rimeligt, at den skattefrie bundgrænse i det mindste følger prisudviklingen og nu hæves til 25.000 kr.

Dansk Folkeparti er imod, at vi sætter skat på sygdom, og derfor kan vi som i dette tilfælde, hvor det går i den rigtige retning, støtte forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Jeg skal kort tilkendegive, at vi synes, det er nogle gode tanker, der ligger bag Venstres og De Konservatives forslag, og selvfølgelig støtter vi tanken, og vi støtter også forslaget.

Anders Samuelson (RV):

Forslagsstillerne fra Venstre og De Konservative ønsker, at det skattefrie bundfradrag for ydelser fra godkendte fonde, som støtter socialt eller sygdomsbekæmpende arbejde, skal forhøjes fra de nuværende 10.000 kr. til 25.000 kr. Forslaget begrundes med, at værdigt trængende ofte er nødt til at takke nej til yderligere behandling, fordi de ikke kan overskue den efterfølgende beskatning.

I Det Radikale Venstre mener vi ikke, at der er nogen rimelig grund til at ændre på den nuværende skattefrie bundgrænse. For det første fordi bundfradraget så sent som i december blev opreguleret. Den opregulering var begrundet i, at bundgrænsen ikke var blevet reguleret, siden det skattefrie bundfradrag blev indført i 1987. For det andet fordi det aldrig har været meningen med bestemmelsen, at den skattefrie ydelse skulle dække alle de omkostninger, en person måtte have i forbindelse med behandling, som ikke dækkes af det offentlige. Det har alene været hensigten, at såkaldte visse mindre ydelser skulle fritages for beskatning, og det ser vi fra radikal side ikke nogen grund til at ændre på.

På den baggrund kan jeg meddele, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte forslaget.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Det er et godt og rigtigt forslag, som vi med stor glæde vil støtte. Der er flere, der har redegjort for indholdet, så jeg skal ikke komme med en lang redegørelse. Men selve den tanke, at der er oprettet nogle fonde, og at de vil hjælpe nogle mennesker, som er ramt af en sygdom, hjælpe dem, så de kan blive behandlet, og koster behandlingen mere end de 10.000 kr., så skal der betales skat, det synes vi er en urimelig situation.

Vi kan altid drøfte, hvor loftet skal være. Og med 25.000 kr. har vi vel stort set dækket de behov, der skal dækkes. Så jeg tror nok, det er rigtigt med et loft frem for ikke at have et loft, hvis man så bare sørger for, at loftet er tilstrækkelig højt. Så det virker rimeligt.

Om det skal være 25.000 kr. eller 20.000 kr. eller 30.000 kr., det kan man så vurdere. Der

kan vi da i givet fald stille spørgsmål om under udvalgsarbejdet.

Men et principielt rigtigt signal, som vi meget gerne vil støtte.

Kim Behnke (FRI):

Det er et godt forslag, Venstre og De Konservative har valgt at fremsætte, og det støtter vi fra Frihed 2000 fuldt ud.

Vi havde selv for et par samlinger siden et forslag, som handlede om, at når folk fik støtte fra f.eks. Carnegies Fond, hvis de har udvist heltemod, så synes vi også, det er absurd, at skatteministeren, som måske i anden sammenhæng udviser heltemod, skal ind og have en del af den ydelse, der bliver givet.

I det her tilfælde synes jeg, at man fra Socialdemokratiet og De Radikale, som tilsyneladende afviser forslaget, glemmer, at hvis de opgaver, der bliver løst af disse fonde, dem, der har socialt og sygdomsbekæmpende arbejde som formål, ikke blev løst af disse fonde, ja, så var det jo altså en opgave, som det offentlige skattebetalt måtte løse. Så jeg synes, vi som samfund skal være dybt taknemlige over, at disse fonde går ind og løser de opgaver for mennesker, der socialt eller sygdomsmæssigt er kommet i bekneb, og så skal vi ikke gøre det til et skattemæssigt objekt. Der er såmænd rigeligt andet, der bliver beskattet i det her samfund.

Så vi støtter fuldt ud beslutningsforslaget.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Flemming Hansen.

Flemming Hansen (KF):

Jeg takker på forslagsstillernes vegne for den modtagelse, forslaget har fået.

Jeg synes i virkeligheden, der har været meget gode argumenter for det, og jeg synes, at det, hr. Kim Behnke sagde til sidst, var meget væsentligt: at hvis ikke disse fonde løste opgaven, så skulle det offentlige gøre det, og så ville det uden for enhver tvivl blive langt, langt, langt dyrere.

Derfor må man undre sig over, at Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet ikke kan indse fornuften i det her. Hvor meget er 10.000 kr., når man skal til behandling i et system? Det er langt mindre end én dags behandling, og så siger man altså nej, hvis der skulle gå to dage. Så skal folk beskattes af en hjælp fra sådan nogle institutioner.

Det er utroligt, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre kan finde på at sige nej. Jeg kunne forstå det, hvis man havde sat beløbet ubegrænset. Det var sådan set vores første tanke. Men det er korrekt, at så er det svært at styre, så er det finanslovmæssigt svært at styre, og så kan det måske også misbruges. Men 25.000 kr. er vel, hvad det koster at blive behandlet to dage i et offentligt behandlesystem.

Og det er helt ufatteligt – ja, altså Det Radikale Venstre støtter selvfølgelig regeringen – men at Socialdemokratiet kan sige nej til det her. Det overskrider fuldstændig vores vildeste fantasi, at de har den indstilling.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil anbefale Folketingets Skatteudvalg, at man med i sin behandling får den lange liste på de mange sider over, hvad der er godkendt. Vi har her en meget enkel, en meget ubureaukratisk ordning, hvor vi ikke bruger en masse kræfter på store, grundige godkendelsesprocedurer.

Til gengæld har vi nogle lofter over de beløb her, som gør, at der er styr på tingene. Vi har lige reguleret – det gjorde vi som sagt i december – reguleret en hel del ud over det, som den daværende VK-regering i 1987 mente var den rigtige beløbsgrænse.

Da det her blev indført, var det ikke en socialdemokratisk ledet regering eller en regering med radikal deltagelse, der sad. Da var det en regering med en skatteminister fra de to forslagspartier. Jeg mener i øvrigt, at det var hr. Isi Foighel, der var skatteminister, men om den nåede at blive vedtaget, inden hr. Anders Fogh Rasmussen rykkede ind i Skatteministeriet, er jeg i tvivl om.

Men den regulering, som regeringen foreslog og fik vedtaget med et bredt flertal her i Folketinget i december måned, er altså en regulering, der betyder, at vi i 1987-kroner, vil jeg sige til hr. Flemming Hansen, ligger væsentligt over det, som den daværende borgerlige regering mente var den rigtige beløbsgrænse. For hvis vi skulle have reguleret de 5.000 kr., som den daværende regering fik vedtaget, skulle den have været omkring 7.000 kr. Men da vi jo aldrig har ønsket at være smålige, satte vi den til det store runde tal 10.000 kr.

Så er der derudover det, som fru Mariann Fischer Boel nævner som sin begrundelse: Jamen flere kan jo give til den samme person. Skal det forstås sådan, at det, der ligger i forslaget fra V

og K, er, at det så ikke skal være muligt med en beløbsgrænse på 25.000 kr.? Fordi ellers kan jeg ikke helt forstå argumentationen, for så kan man også stadig væk stykke tre sammen og få 75.000 kr.

Og når vi har den der løsning, at man ser på den enkelte, så er det, fordi det er den enkelte fond, der udlodder, der skal vide, hvornår skattepligten indtræder, i stedet for at vi skal have store bureaukratiske systemer. Det vil jeg bestemt ikke anbefale vi begynder at opfinde på det her område. Det mener jeg ikke sagen kan bære.

Endelig vil jeg så som det sidste sige, at der ligger vel egentlig også her en principiel diskussion, nemlig den principielle diskussion, vil jeg sige til hr. Jørn Jespersen, om mennesker, der har behov for en sundhedsbehandling. Det er det, der har været nævnt her, at det er en lille bitte del af det, det handler om i forbindelse med de her fonde, men der er mennesker, der får hjælp i forbindelse med psykologbehandling osv. Men hvis mennesker virkelig har et påtrængende behov for den behandling, skal vi så bruge de offentlige midler, vi har til formålet, ved at bevilge nogle enkelte skattefrihed, eller skal vi gøre os umage for at sikre, at der er en retfærdighed for alle til at få en ordentlig behandling i et offentligt sundhedssystem?

Jeg ville i hvert fald være meget, meget bekymret, hvis et forslag af denne her karakter skulle bruges af de borgerlige partier til at tage endnu et skridt i retning af et forsøg på privatisering af sundhedssektoren. Det tror jeg ikke er hensigtsmæssigt.

For Socialdemokratiet – for den nuværende regering – er det fuldstændig afgørende, at vi holder fast i det gode, der er i et dansk velfærdssamfund, at ret til sundhedsbehandling, ikke er noget, der afgøres af tegnebogens størrelse, eller om man kan finde en fond, der med et tilstrækkeligt stort beløb kan sørge for, at man får behandling. Der tror jeg ikke der bør være så store principielle forskelle mellem SF og regeringspartierne.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Ja, så nåede vi jo ind til sagens kerne. Det er jo altså her, hunden ligger begravet. Det var en ganske forfærdelig tanke for Socialdemokratiet, at der skulle være andre end det offentlige, der kunne have noget med sundhedssektoren at gøre i dette land. Det er derfor, Socialdemokra-

tiet siger nej, kan jeg forstå på skatteministeren i henvendelsen til ordføreren for Socialistisk Folkeparti.

Det er jo en ideologisk begrundelse. Det er jo en helt anden sag.

Men så kan man undre sig over, at Socialdemokratiet for to minutter siden var så frelst, at de hævede – hævede – bidraget fra 5.000 kr. til 10.000 kr. Man må sige, at der er jo nogle modsætninger i det, skatteministeren udtrykker, så det batter noget.

Men et ideologisk svar, et ideologisk nej, det kan jeg godt forstå. Så er vi helt klar over, hvor vandene skilles.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Ole Stavad):

For det første er det område, som har været det, der har været begrundelsen i debatten her, og det, der har været hovedbegrundelsen i forslagsstillernes forslag, nemlig sundhedsområdet, mig bekendt en lille bitte, bitte, bitte del af det her område.

Baggrunden for det her forslag var sådan set, at vi med indberetning skulle til at beskatte subsistensløse, der fik 200 kr. udbetalt fra Kirkens Korshær. Det var den egentlige baggrund. Historien bag det her forslag havde på det tidspunkt intet at gøre med det, der har været brugt som begrundelse her for forslaget. Bare som den ene bemærkning.

Som den anden bemærkning: Jamen der er masser af private psykologer, så det er sådan set ikke det, der er spørgsmålet, hvis vi tager psykologområdet. Og det er ikke mindst det, som jeg mener har været til diskussion: om det er en offentligt ansat psykolog eller en privat psykolog. Det er spørgsmålet, om det enkelte menneske, der har behovet, skal have mulighed for at få sin behandling uafhængigt af tegnebogens størrelse, eller have muligheden for via en fond at få betalt, eller om vi skal holde fast i det, der er et grundprincip i vores velfærdssamfund: retten til at få en ligelig behandling efter behov og ikke efter tegnebogens størrelse.

Jeg mener, det sidste er det rigtige princip med det udgangspunkt og de værdier, vi bygger på både i regeringen og i Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Som en kommentar til hr. Flemming Hansens bemærkninger vil jeg gerne fastholde det her som en skattepolitisk diskussion, selv om der jo

selvfølgelig er væsentlige dele af en sundheds-politisk diskussion i det.

Jeg vil gerne pointere, at Socialdemokratiet er imod, at der indføres særregler, hvor beskatningen lempes for særlige ydelser til særlige be-folkningsgrupper. Vi mener nemlig, at skatte-yderne bør have en ensartet skattebehandling, og vi mener også, at vi derfor skal give støtte til sociale og sygdomsbekæmpende formål til dem, der måtte have behov derfor, og at det bør ydes gennem det sociale og sundhedsmæssige system og ikke via nogle særregler i skatte-lovgivningen.

Og til spørgsmålet om første gang, loven blev vedtaget i 1987, så har jeg fundet frem, at det var hr. Anders Fogh Rasmussen, der netop var blevet ny skatteminister, og han godkender lo-ven på denne måde her, og jeg citerer:

»Jeg tror, at der med denne lovændring åb-nes for et meget positivt privat supplement til det offentlige socialsystem, og jeg synes, det er tankevækkende, at de politikere inden for so-cialområdet, der har udtalt sig om dette, jo alle har udtalt sig positivt om lovforslaget.«

Som jeg læser det, var meningen altså den-gang også et supplement til det sociale og sundhedsmæssige system.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør ind-sigelse, betragter jeg det som vedtaget.

(Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Afstemning til folketingsbeslutning om ændring af pesticidafgiften.

Af Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF), Ebbe Kalnæs (CD) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl.

(Fremsat 18/1 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Venstre, Det Konservative Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Dansk Folkeparti og Frihed 2000 har stillet forslag om at pålægge regeringen at fremsætte et lovforslag om ændringer af afgif-ten på pesticider, således at afgiften fremover rammer bekæmpelsesmidlerne med den største miljøbelastning. Jeg vil i det følgende begrunde, hvorfor det er en dårlig idé at vedtage dette forslag på nuværende tidspunkt.

Det overordnede formål med den nuværende afgift er at reducere pesticidforbruget og der-med mindske belastningen af miljøet. Øgede priser på pesticider vil øge brugernes interesse for at udnytte de mange muligheder, der er for uden omkostninger at reducere forbruget. Og der vil jeg godt henvide til Bichel-udvalgets konklusioner.

I forbindelse med udarbejdelse af den gæl-dende afgift på pesticider var forskellige af-giftsgrundlag overvejet, herunder en afgift efter midlernes miljøbelastning. De forskellige pesti-cider har imidlertid hver især en række forskel-lige egenskaber, som det ikke på videnskabeligt grundlag er muligt at sammenveje til ét enkelt mål for den miljømæssige belastning. F.eks. kan et pesticid være meget giftigt for fisk, men til gengæld spredes det ikke særlig hurtigt i miljø-et, mens et andet pesticid kan have en vis gif-tighed for fugle og samtidig spredes hurtigt i miljøet. Pesticidernes effekter på miljøet afhæn-ger desuden af den konkrete situation, hvor de anvendes.

Det er således allerede blevet undersøgt ved udformningen af pesticidafgiften, hvorvidt det er muligt at opstille belastningsindeks for pesti-ciderne. Senest har Bichel-udvalget fundet, at det ikke umiddelbart er muligt at rangordne pesticiderne. Udvalget anbefaler, at muligheden for etablering af et indeks til vurdering af miljø-og sundhedsbelastningen skal afvente internati-onale aktiviteter, der er igangsat i såvel EU som OECD.

Bichel-udvalget anbefaler endvidere, at mu-ligheden for at ændre pesticidafgiften fra en værdiafgift til en afgift på behandlingshyppig-heden undersøges for pesticider til anvendelse i landbruget, da behandlingshyppigheden be-